

Název judikátu: k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod
Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 12/06/2017
Spisová značka: 4 Tdo 1324/2017
ECLI: ECLI:CZ:NS:2017:4.TDO.1324.2017.1
Typ rozhodnutí: USNESENÍ
Heslo: Hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny osob
Podněcování k trestnému činu
Dotčené předpisy: § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.
Kategorie rozhodnutí: C
Podána ústavní stížnost

datum podání	spisová značka	soudce zpravodaj	výsledek	datum rozhodnutí
03/23/2018	IV. ÚS 1070/18	JUDr. Jan Filip	odmítnuto	11/12/2018

4 Tdo 1324/2017

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 6. 12. 2017 o dovolání obviněného **A. B. B.**, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2017 sp. zn. 4 To 8/2017, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Jihlavě pod sp. zn. 5 T 41/2016, **takto:**

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného A. B. B. **odmítá.**

Odůvodnění:

Okresní soud v Jihlavě rozsudkem ze dne 20. 10. 2016 sp. zn. 5 T 41/2016 uznal obviněné A. B. B. a L. Z. vinnými přečinem hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny osob podle § 355 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a přečinem podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, jichž se dopustili tím, že dne 31. 3. 2015 v lese nedaleko areálu U B. v blízkosti obce P., okr. J., u symbolického hrobu A. H., z jejíž vraždy byl obviněn židovský mladík L. H. a jež ve své době vyvolala v Evropě antisemitistické nálady známé pod jménem „h.“, umístili s cílem hanobit židovský národ a vyvolat vůči němu nenávist, informační tabulku s textem, který předtím společně vytvořili: „*Na tomto místě byla o Velikonocích 1899 brutálně zavražděna nevinná dívka A. H. Její smrt český národ semkla a s naléhavostí mu ukázala nutnost řešení židovské otázky. Židovská otázka nebyla dosud uspokojivě vyřešena. Jménem Národní demokracie A. B. B. a L. Z. 31. 3. 2015*“, přičemž uvedenou tabulku následně vyfotili a tuto fotografii s jasně viditelným textem tabulky poté publikovali dne 2. 4. 2015 na veřejně přístupných internetových stránkách společně s textem, v němž mimo jiné uvedli: „*Představitelé národní demokracie se v úterý 31. března vydali do P., navštívili hrob A. H. i místo, kde byla o Velikonocích 1899 zavražděna, a setkali se s občanským aktivistou E. S. a nakladatelem P. K. Společně si tak připomněli památku nevinné dívky, za jejíž vraždu byl odsouzen polenský Žid L. H. Tento hrůzný čin vyvolal značnou odezvu v nejširších vrstvách českého národa, semkl jej a výrazně přispěl k přesvědčení o nebezpečnosti a škodlivosti*

židovského živlu. *„Ať už to s vraždou A. H. bylo jakkoli, nezpochybnitelným faktem zůstává, že tzv. h. se stala symbolem a výmluvným svědectvím o zdravém stavu tehdejšího národního společenství, jež se instinktivně postavilo proti židovské zvlášti, nadvládě a hrozbě. Ta bohužel přetrvává dodnes. Přes velmi nepříznivé počasí do P. dorazili předseda Národní demokracie A. B. B., místopředseda strany L. Z. a předseda ekonomické komise Z. D. Návštěvy využili k prohlídce města, v rámci níž zavítali i do bývalého židovského ghetta a na židovský hřbitov. V nedalekém lese B. pak položili květiny na symbolický hrob A. H. a doplnili stávající informační tabuli, tradičně opatřenou vlajkou Evropské unie, svou vlastní, neboť ta věrněji odráží skutečný stav věcí. Boj proti lži nutno vést na všech frontách!“*

Za to byl obviněnému B. podle § 43 odst. 1 a § 356 odst. 3 tr. zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let.

Ohledně obviněného Z. bylo upuštěno od potrestání.

Citovaný rozsudek soudu prvního stupně napadl obviněný B. odvoláním, které Krajský soud v Brně usnesením ze dne 7. 3. 2017 sp. zn. 4 To 8/2017 podle § 256 tr. ř. zamítl.

Obviněný B. proti tomuto usnesení Krajského soudu v Brně podal dovolání, v němž nejprve rekapituloval průběh předchozího trestního řízení a posléze obsahově vymezil uplatněný dovolací důvod ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V jeho rámci poukazuje na hrubý exces v hodnocení důkazů, neboť o tom, že to byl právě obviněný, kdo inkriminovaný text na danou internetovou stránku umístil, nebyl v řízení před soudy obou stupňů proveden vůbec žádný důkaz, a je tedy na dovolacím soudu, aby tento deficit ústavnosti dokazování konstatoval.

Obviněný taktéž namítá vadnost právního posouzení odvolacím soudem. Doktrína tzv. bránící se demokracie by neměla být generálním pardonem pro to, že soudy ignorují jednu ze základních podmínek existence materiálního právního státu, svobodu projevu. K tomu obviněný stručně cituje pasáž rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. července 2008 ve věci V. v. M. (stížnost č. 33629/06), § 46: *„Soud dále znovu opakuje, že svoboda projevu, garantována čl. 10 odst. 1 Úmluvy, tvoří jeden z podstatných základů demokratické společnosti a je jednou ze základních podmínek jejího pokroku a seberealizace každého jednotlivce. S omezením daným čl. 10 odst. 2 se to vztahuje nejen na „informace“ nebo „názory“, které jsou přijímány pozitivně nebo jsou pokládány za neurážlivé nebo indifferenční, nýbrž i na ty, které urážejí, šokují nebo znepokojují; takové jsou požadavky pluralismu, tolerance a velkorysosti, bez nichž není „demokratické společnosti“ (viz vedle mnoho jiných precedentů, O. v. R. (č. 1), 23. května 1991, § 57, Řada A č. 204, a N. et J. v. N. [VS], č. 23118/93, § 43, ECHR 1999-VIII). I když mohou existovat výjimky ze svobody projevu, ty musejí být „vykládány restriktivně“ a „nezbytnost omezení musí být přesvědčivě odůvodněna“ (viz např. O. et G. v. S. K., 26. listopadu 1991, § 59, Řada A č. 216).“* Není-li demokratická společnost schopna tolerovat, aby ve veřejném prostoru zaznívaly provokativní politické názory, není hodna nazývat se demokratickou.

Dovolatel z výše uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadené rozhodnutí zrušil a podle § 265l odst. 1 tr. ř. odvolacímu soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství ve vyjádření k dovolání obviněného uvedl, že podstatou dovolání jsou podle obviněného dvě vady dotčených rozhodnutí. A sice, že došlo k hrubému excesu v hodnocení důkazů, neboť nebyl *„proveden vůbec žádný důkaz“* k tomu,

kdo umístil inkriminovaný text na internetové stránky, a dále že co do právního posouzení věci „soudy ignorují jednu ze základních podmínek existence materiálního právního státu, svobodu projevu“, což se snaží doložit odkazem na podle jeho názoru uplatnitelnou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Co se týče námitek mířících vůči správnosti hodnocení důkazů, kdy obviněný tvrdí, že nebylo prokázáno, kdo na internetové stránky umístil příslušný text, státní zástupce uvádí, že argumenty tohoto typu nelze přiřadit pod uplatňovaný dovolací důvod, protože nesměřují proti právnímu posouzení skutku ani jinému hmotněprávnímu posouzení ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V dovolacím řízení k nim tak nelze zásadně přihlížet, ledaže by bylo možno na jejich podkladě dovodit existenci extrémních vnitřních rozporů dotčených rozhodnutí či existenci opomenutých důkazů, eventuálně jiné vady, které by znamenaly zásah do základních práv obviněného. K ničemu takovému však nedošlo. Skutkový děj byl rekonstruován spolehlivě a bez důvodných pochybností, takže dotčená rozhodnutí netrpí žádnými podstatnými rozpory, natož rozpory extrémními. Námitku však nelze nejen podřadit pod dovolací důvod, námitka není důvodná ani v obecné rovině. K vyvěšení tabulky s inkriminovaným textem dne 31. 3. 2015 v P. se obviněný doznal. Pakliže k publikaci textu na internetové stránce došlo již dne 2. 4. 2015 a to včetně fotografie obviněného z P., přičemž obviněný byl v dané době zároveň předsedou politické strany Národní demokracie, jako provozovatele těchto internetových stránek, pak lze mít bez důvodných pochybností za to, že to byl právě obviněný, kdo publikaci na internetových stránkách přímo inicioval. Bez jeho aktivní účasti jako předsedy strany a klíčového účastníka akce v P. by navazující publikace na síti internet nebyla možná. Tento závěr koresponduje s tím, že obviněný dne 30. 4. 2015 zveřejnil totožný text v tištěném periodiku, jehož byl vydavatelem jako fyzická osoba. S ohledem na tyto skutečnosti lze tedy bez důvodných pochybností konstatovat, že to byl obviněný, kdo inkriminovaný text na internetových stránkách publikoval. Není tedy extrémně vadný názor soudů, že obviněný stojí za publikací daného textu na internetové stránce. Pokud obviněný dále namítá, že jeho jednání není trestným činem, protože pouze uplatnil svobodu projevu, jedná se o námitku nedůvodnou. Ani podle Evropského soudu pro lidská práva, jehož judikatury se obviněný dovolává, totiž není svoboda projevu bezbřehá, ale naopak má své limity.

Státní zástupce proto navrhnul, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. dovolání obviněného odmítl jako zjevně neopodstatněné. Současně vyslovil souhlas s projednáním dovolání v neveřejném zasedání podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

Nejvyšší soud nejprve konstatoval, že dovolání obviněného proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2017 sp. zn. 4 To 8/2017 je přípustné z hlediska ustanovení § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř. Obviněný je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání (pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká). Dovolání, které splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., obviněný podal prostřednictvím svého obhájce, tedy v souladu s ustanovením § 265d odst. 2 tr. ř., ve lhůtě uvedené v ustanovení § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném tímž zákonným ustanovením.

Dovolatelem uplatněný důvod dovolání ve smyslu **§ 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.** je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. *Tento dovolací důvod neumožňuje brojit proti porušení procesních předpisů, ale výlučně proti nesprávnému hmotněprávnímu posouzení* (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 279/03). Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. *S poukazem na tento dovolací důvod totiž nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost zjištění skutkového stavu, či prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů*

ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř. (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004 sp. zn. IV. ÚS 449/03). Nejvyšší soud není povolán k dalšímu, již třetímu justičnímu zkoumání skutkového stavu (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004 sp. zn. IV. ÚS 73/03). Případy, na které dopadá ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je tedy nutno odlišovat od případů, kdy je rozhodnutí založeno na nesprávném skutkovém zjištění. Dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

Nejvyšší soud zároveň upozorňuje, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud ovšem není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). *Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Už samo chápání dovolání jako mimořádného opravného prostředku ospravedlňuje restriktivní pojetí dovolacích důvodů Nejvyšším soudem* (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004 sp. zn. IV. ÚS 73/03).

Formulace dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jak již bylo uvedeno výše, znamená, že předpokladem jeho existence je nesprávná aplikace hmotného práva, ať již jde o hmotněprávní posouzení skutku nebo o hmotněprávní posouzení jiné skutkové okolnosti. Provádění důkazů, včetně jejich hodnocení a vyvozování skutkových závěrů z důkazů, ovšem neupravuje hmotné právo, ale předpisy trestního práva procesního, zejména pak ustanovení § 2 odst. 5, 6, § 89 a násl., § 207 a násl. a § 263 odst. 6, 7 tr. ř. Jestliže tedy dovolatel namítal nesprávné právní posouzení skutku, resp. jiné nesprávné hmotněprávní posouzení, ale tento svůj názor ve skutečnosti dovozoval výhradně z tvrzeného nesprávného hodnocení důkazů, pak soudům nižších stupňů nevytýkal vady při aplikaci hmotného práva, nýbrž porušení procesních ustanovení.

Jakkoliv skutkové námitky nezakládají žádný z důvodů dovolání podle § 265b tr. ř., a proto ve vztahu k nim neexistuje přezkumná povinnost dovolacího soudu, tuto zásadu nelze uplatnit v případě zjištění, že nesprávná realizace důkazního řízení se dostává do kolize s postuláty spravedlivého procesu. Vadami důkazního řízení se zde rozumějí mimo jiné případy tzv. opomenutých důkazů (jde o situace, v nichž bylo procesními stranami navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž tento návrh byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut nebo o situace, kdy v řízení provedené důkazy nebyly v odůvodnění meritorního rozhodnutí, ať již negativně či pozitivně, zohledněny při ustálení jejich skutkového závěru, tj. soud je neučinil předmětem svých úvah a hodnocení, ačkoliv byly řádně provedeny - srov. rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 150/93, III. ÚS 61/94, III. ÚS 51/96, IV. ÚS 185/96, II. ÚS 213/2000, I. ÚS 549/2000, IV. ÚS 582/01, II. ÚS 182/02, I. ÚS 413/02, IV. ÚS 219/03 a další), nezákonných důkazů (důkazů získaných procesně nepřipustným způsobem, které musí být soudem z předmětu úvah směřujících ke zjištění skutkového základu

věci vyloučeny - srov. rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 135/99, I. ÚS 129/2000, III. ÚS 190/01, II. ÚS 291/2000 a další) a v neposlední řadě se dále jedná o případy, kdy z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, resp. případy, kdy jsou v soudním rozhodování učiněná skutková zjištění v extrémním nesouladu s provedenými důkazy (srov. rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 84/94, III. ÚS 166/95, II. ÚS 182/02, IV. ÚS 570/03 a další).

Nejvyšší soud na základě obsahu spisu a napadených rozhodnutí dospěl k závěru, že mezi skutkovými zjištěními, která soudy po zákonném a úplném zhodnocení provedených důkazů učinily, a jimi vysloveným právním posouzením skutku, není dán rozpor, který by měl vést ke zrušení napadených rozhodnutí soudů nižších stupňů.

Obviněný v dovolání opětovně poukazuje na fakt, že neexistuje vůbec žádný důkaz o tom, že inkriminovaný text umístil na internetové stránky politické strany Národní demokracie právě on, a označuje to tak za hrubý exces v hodnocení důkazů. K ničemu takovému ovšem v daném případě nedošlo. Z odůvodnění dotčených rozhodnutí nelze dovodit existenci extrémního nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními, když z nich naopak vyplývá, že soudy postupovaly v souladu s pravidly zakotvenými v § 2 odst. 5, 6 tr. ř., přičemž odůvodnění rozhodnutí splňují požadavky obsažené v § 125 odst. 1 tr. ř. a jako taková jsou plně přezkoumatelná. Nelze též konstatovat vadu opomenutých důkazů, neboť soudy se podle názoru Nejvyššího soudu náležitým způsobem vypořádaly se všemi relevantními důkazy, resp. všechny relevantní důkazy učinily předmětem svých hodnotících úvah a též se řádně vypořádaly s důkazními návrhy stran. Skutkový děj byl tedy rekonstruován spolehlivě a bez důvodných pochybností, takže dotčená rozhodnutí netrpí žádnými podstatnými rozpory, natož rozpory extrémními, které by představovaly hrubý exces v hodnocení důkazů, jak namítá obviněný.

Námítka obviněného, že nebylo prokázáno, že to byl právě on, kdo vystavil inkriminovaný text na internetových stránkách, není důvodná ani v obecné rovině, jelikož nalézací soud pomocí provedených důkazů bez důvodných pochybností prokázal, že to byl obviněný, kdo tento text uveřejnil, přestože odvolací soud správně konstatoval, že vyjádření dříve spoluobviněného Z. v rámci stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání, nelze považovat za usvědčující důkaz vůči obviněnému. Obviněný se ale sám doznal k prvotnímu vyvěšení tabulky s inkriminovaným textem dne 31. 3. 2015 v P. K publikaci na internetové stránce došlo vzápětí dne 2. 4. 2015, a to včetně fotografie obviněného s ostatními z P. ze dne 31. 3. 2015. Jedná se tedy o velice krátké časové období, které uplynulo od doby vyvěšení tabulky v P. a pořízení fotografie, do doby, kdy byl inkriminovaný text publikován na internetových stránkách Národní demokracie. Lze tedy bez důvodných pochybností tvrdit, že autorem textu je obviněný, který byl i jedním z iniciátorů návštěvy symbolického hrobu A. H. v P. Vše navíc dokresluje skutečnost, že obviněný byl v dané době zároveň předsedou politické strany Národní demokracie jako provozovatel těchto internetových stránek. Lze pak mít bez důvodných pochybností za to, že to byl právě obviněný, kdo publikaci na internetových stránkách inicioval. Bez jeho aktivní účasti, jako předsedy strany a klíčového účastníka akce v P., by navazující publikace přímo na jejích stránkách nebyla možná. Tento závěr pak koresponduje i s tím, že obviněný dne 30. 4. 2015 zveřejnil totožný text v tištěném periodiku (Národní demokracie č. 4/2015), jehož byl obviněný vydavatelem jako fyzická osoba.

Nejedná se tedy o případ, kdy z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, resp. případ, kdy jsou v soudním rozhodování učiněná skutková zjištění v extrémním nesouladu s provedenými důkazy. Nalézací soud tak správně zhodnotil časovou posloupnost událostí, ze které jasně vyplývá, že pouze obviněný mohl být autorem textu uveřejněného na internetových

stránkách – akce v P., kteréžto se účastnil jako nejvyšší představitel politické strany Národní demokracie, přičemž na místě byla vyvěšena předmětná cedulka a pořízena fotografie (dne 31. 3. 2015). Obviněný, který byl jedním z iniciátorů akce, v bezprostřední časové návaznosti (dne 2. 4. 2015) na internetových stránkách politické strany, již je předsedou, publikoval (nechal publikovat) inkriminovaný text včetně informací a fotografie z akce ze dne 31. 3. 2015, když v podstatě totéž pak bylo publikováno dne 30. 4. 2015 v tištěném periodiku, jehož vydavatelem je taktéž obviněný.

Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve své judikatuře, na níž obviněný poukazuje, zcela jasně zdůrazňuje na fakt, že svoboda projevu není neomezená, ale naopak má své limity. Úmluva ve svém čl. 10 odst. 1 sice stanoví, že svoboda projevu je každému garantována. Nicméně svoboda projevu není absolutní, omezování svobody projevu prostřednictvím zásahů vnitrostátních orgánů do svobody jednotlivce je možné za splnění přítomnosti některého z ospravedlnitelných cílů podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy, při současném užití tzv. testu legality, legitimacy a proporcionality. Čili jinými slovy, opatření užitá vůči osobě musí být stanoveno zákonnou normou, musí sledovat dosažení legitimního cíle a musí být nezbytné v demokratické společnosti (k tomu srov. např. rozsudek ESLP ve věci B. proti Š., rozsudek ESLP ve věci H. proti S. K., rozsudek ESLP ve věci S. proti Š., rozsudek ESLP ve věci M. proti F.). Hledisko existence zákonné normy bylo naplněno tím, že takovéto omezení je stanoveno v § 355 a § 356 tr. zákoníku, což sám obviněný žádným způsobem nezpochybňuje. Sledován byl ovšem i legitimní cíl, neboť jde o ochranu demokratického státu a jeho obyvatel před jednáním obviněného, jímž fakticky popírá a zpochybňuje základní demokratické hodnoty, které jsou ustanoveny v čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, na které obviněný v tomto případě svým projevem útočil. Jde i o opatření nezbytné, protože pokud někdo útočí na ústavně zaručená práva a svobody tak účinným nástrojem jako je internet, s cílem podnítit v ostatních nenávist vůči skupině osob, jejíž práva český právní řád chrání, či ji nějakým způsobem hanobit, musí být proti takovému jednání užito razantních právních prostředků jako adekvátní reakce, což v daném případě splňují prostředky trestního práva.

Ve věci V. v. M., jak na něj poukazuje obviněný, sice ESLP jasně deklaruje, že ochrana svobody projevu se vztahuje i na ty informace či názory, které nějakým způsobem urážejí, šokují či znepokojují, dále ale také uvádí, že: „*pouze na základě detailního posouzení kontextu, ve kterém se urážející slova objeví, je možné smysluplně odlišit jazyk, jenž šokuje a uráží – který je chráněn čl. 10 Úmluvy – a jazyk, jenž je zbaven práva na to být v demokratické společnosti tolerován*“. Ze znaleckého posudku provedeného jako důkaz vyplývá, že inkriminovaný text je způsobilý k podněcování k nenávisti vůči Židům. K těmto závěrům soudní znalec dospěl zhodnocením nejen výše uvedeného inkriminovaného textu, ale také další publikační činnosti obviněného, mj. s využitím jeho knihy, čímž zjistil širší souvislosti a fakt, že obviněný svůj negativní postoj k Židům vyjadřuje opětovně, a tudíž publikovaný text na internetových stránkách Národní demokracie přesně zapadá do rétoriky obviněného. Nemůže tak obstát argument obviněného, že pojem „řešení židovské otázky“, jenž byl uveden na tabulce umístěné v P., je věcně neutrální a je zcela běžně užíván.

Odvolací soud pak správně konstatoval, že nic jako „židovská otázka“ v naší občanské společnosti, založené na demokratických hodnotách, neexistuje, stejně jako neexistuje otázka polská, ruská, německá, slovenská, apod. Obviněný tak v kontextu svých jiných vystoupení a svém světonázoru čitatelům vsugerovává opak, tedy to, že je zde hluboce zakořeněný problém v souvislosti s tím, že Židé byli a jsou po staletí obyvateli území, na němž se dnes rozkládá Česká republika. V rámci historických zkušeností tak pojem „řešení židovské otázky“ v lidech evokuje období druhé světové války a nacistického Německa, kdy byli lidé tohoto vyznání označováni, zavíráni a vražděni na základě nějaké zvrhlé ideologie, přičemž absolutně nezáleží na tom, že obviněný nepoužil pojmu „konečné řešení židovské otázky“. Samotný pojem „řešení židovské

otázky“, obzvláště ve státech, které byly okupovány nacistickým Německem, tak postačuje, aby se lidem vybavily hrůzy tohoto období a utrpení židovské komunity, z čehož obviněný svými výroky těží. Z textu publikovaného na internetových stránkách Národní demokracie, a posléze i zveřejněného v periodiku Národní demokracie č. 4/2015, kde je řečeno že: „*židovská otázka nebyla dosud uspokojivě vyřešena .... výrazně přispěl k přesvědčení o nebezpečnosti a škodlivosti židovského živilu .... se instinktivně postavilo proti židovské zvůli, nadvládě a hrozbě. Ta bohužel přetrvává do dnes.*“, vyplývá, že obviněný neváhá použít slova, která jsou hrubě urážlivá a která směřují k hrubému znevážení židovského národa.

Soudy nižších stupňů tudíž velice detailně zhodnotily kontext jednání obviněného a to způsobem, který je v plném souladu s výše uvedeným rozsudkem ESLP ve věci V. v. M., takže Nejvyšší soud k takovému hodnocení nemůže mít a ani nemá jakékoli výhrady. Právní posouzení skutku, jehož se dovolatel podle odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně dopustil, tak je plně v souladu se zákonem.

Proto jen z těchto stručně uvedených důvodů (§ 265i odst. 2 tr. ř.) Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného A. B. B. jako zjevně neopodstatněné podle § 265 odst. 1 písm. e) tr. ř., přičemž tak učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 6. 12. 2017

JUDr. František Hrabec
předseda senátu